

„Objímající“, ale „zevnitř“

Novinka oproti Jaspersovi: jsme „obklopováni“ a „objímáni“ nejen zvenčí, tj. přes okolí, přes vnější svět a jeho prostřednictvím, nýbrž také – a dokonce zejména – zevnitř, neboť cesta „dovnitř“ nekončí u „já“, nýbrž jde dál, do stále větší hlubiny niternosti, tj. do „světa“ (či snad lépe „říše“) niternosti, směrem k ryzí niternosti, ryzí nepředmětnosti (k níž ovšem nelze proniknout, je „nedosažitelná“ a „neuchopitelná“). Toto „objetí“ zevnitř je dokonce primárnější a důležitější, protože je v jistém smyslu „přímé“, kdežto „objetí“ přes okolí, osvětí, vůbec svět je eo ipso vlastně prostředné (zprostředkovávané přes jiné subjekty) a tedy druhotné. („Subjekt“ není žádný „bod“, ani nemůže být jako „bod“ zjednodušeně chápán – jako třeba v geometrii je „těžiště“ nějakého útvaru chápáno jako „bod“ – ale je „sám sebou“ jak ve vztahu k vnějšímu světu, tak ve vztahu k říši niterného, do níž ovšem náleží neméně než do světa předmětných skutečností.)
(Písek, 140519-1.)